

Гліб Олександрович АЛЕКСІН

к.е.н., доцент кафедри, КНЕУ імені Вадима Гетьмана

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2586-5986>e-mail: aleksin.glib@kneu.edu.ua**Євген Олександрович НАГОРНИЙ**

старший викладач, КНЕУ імені Вадима Гетьмана

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5008-1839>e-mail: ifk@kneu.edu.ua**Дмитро Михайлович СТАЩУК**

к.е.н., доцент кафедри, КНЕУ імені Вадима Гетьмана

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-4513-5361>e-mail: dstashchuk@kneu.edu.ua**ДЬО ДІЛІДЖЕНС ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ: МІРКУВАННЯ КОРПОРАТИВНИХ ФІНАНСІВ**

У статті запропоновано цілісну рамку Дью Ділідженс для проєктів повоєнного відновлення, що поєднує профіль ризику, конфігурацію угоди та інституційні модератори. Вказано, що результати діагностики безпосередньо лягають у перелік умов угоди, скорочуючи премію за ризик. Обґрунтовано інтеграцію принципу Build Back Better як елементу управління довгостроковими екологічними й соціальними ризиками. Запропоновано комплекс цілей для операціоналізації в рамках проєктів повоєнного відновлення. Практичні рекомендації адресовано інвесторам, кредиторам і органам влади.

Ключові слова: проєкти повоєнне відновлення; Дью Ділідженс, корпоративні фінанси, вартість капіталу, управління ризиками, інституційна спроможність, координація донорів, принцип Build Back Better

ВСТУП

Повоєнне відновлення являє не тільки відбудову інфраструктури, але й перебудову довіри на ринку капіталу. Приватні інвестори, банки та міжнародні фінансові інституції дивляться на одні й ті самі проєкти під різними кутами, але їх об'єднує одне: спроможність проєкту пережити невизначеність за прийнятною ціною фінансування. Класичний Дью Ділідженс, який добре працює в «нормальних» юрисдикціях, у післявоєнному контексті виявляється короткозорим, тобто фіксує ризики, але не завжди підказує, як саме їх структурно «погасити». Відповідно важливо подивитись на Дью Ділідженс як на своєрідний «місток» між діагностикою і фінансовою інженерією угоди. Слід поставити питання: як має змінитися логіка Дью Ділідженс, аби проєкти в середовищі підвищених політичних, безпекових і інституційних ризиків отримували фінансування без перекручення стимулів і без завищеної ціни капіталу. Відповідь шукаємо в поєднанні мислення з погляду корпоративних фінансів (WACC, окупність, агентські витрати, дизайн контрактів) з практиками розвитку (гарантії, змішане фінансування, ESG-стандарти, принцип Build Back Better). У світлі цього постає задача уточнення механізму «ризик – інструменти – фінансові метрики – придатність до залучення фінансування», а також окреслення меж застосування цієї логіки для різних галузей і фаз відбудови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

У контексті повоєнних парадигм корпоративних фінансів, зокрема у фокусі Дью Ділідженс, відбуваються суттєві зміни в регуляторних рамках, очікуваннях стейкхолдерів і практиках корпоративного управління. Після II світової війни корпоративний ландшафт пройшов шлях від відносно простих фінансових рішень до складніших процедур оцінювання проєктів (тобто Дью Ділі-

дженс), які інтегрують виміри сталого розвитку та прав людини. Цей зсув безпосередньо пов'язано з розвитком обов'язкових приписів і рамок «м'якого права», покликаних спрямовувати корпоративну поведінку та стратегії управління ризиками в належному руслі.

Однією з наріжних засад Дью Ділідженс є вбудовування управління ризиками, узгодженого з ширшими цілями управління мікрорівня. З тим, як компанії дедалі більше інтегрують у свою діяльність чинники прав людини та довкілля, ефективний Дью Ділідженс розглядається як ключовий компонент корпоративних систем управління ризиками. В. Fasterling [1] обґрунтовує, що для реальної відповідності корпоративних практик стандартам у сфері прав людини такі стандарти має бути піднесено до рівня стратегічної мети. Такий підхід не лише вирішує питання комплаєнсу, а й знижує операційні ризики, пов'язані з порушеннями прав людини.

Нормативно-правове поле Дью Ділідженс у сфері сталого розвитку також суттєво еволюціонувало. В Європі запровадження Директиви до Дью Ділідженс компаній у сфері сталого розвитку (Corporate Sustainability Due Diligence Directive, CSDDD) стало поворотним моментом у напрямі обов'язкового виконання вимог Дью Ділідженс. На формування цієї директиви вплинули наявні рамки, зокрема Керівні принципи ОЕСД для відповідального ведення бізнесу, що просуває проактивне корпоративне управління соціальними та екологічними впливами (D. Jugić та ін. [2]). Дослідники критично оцінюють ці ініціативи, наголошуючи, що, попри встановлення базових обов'язків, їхня результативність залежить від належного добору механізмів правозастосування (А. Buser [3]; А. Lafarre [4]).

Взаємозв'язок між корпоративними фінансами та Дью Ділідженс у повоєнному контексті посилюється на тлі зниження залежності від традиційних фінансово-промислових мереж. Р. Kern і G. Schnyder [5] показують, що

бізнеси стали більш самодостатніми, спираючись на власні фінансові спроможності, а не на банки. Цей зсув не лише трансформує практики корпоративних фінансів, а й підкреслює потребу у точніших процедурах Дью Ділідженс, здатних оцінювати як фінансові, так і нефінансові ризики. Якість корпоративного управління за цих умов є критичною, адже зрілі рамки управління посилюють дієвість практик Дью Ділідженс (F. Melnic, D. Juravle [6]; V. Mande та ін. [7]).

В умовах зростаючої складності екзогенного та ендогенного середовища компанії одночасно мають відповідати двом викликам: економічній стійкості та етичній відповідальності – особливо з огляду на зміну клімату та пов'язані з нею імплікації для прав людини. С. Bright і К. Buhmann [8] досліджують, як ризик-орієнтований підхід до Дью Ділідженс дає змогу компаніям ідентифікувати та пом'якшувати кліматичні впливи, враховуючи виміри прав людини. Такі інтегративні підходи є необхідними для зміцнення стійкості та підзвітності корпоративних практик в складних умовах.

Доповнюючи цей корпус, G. Aleksin [9] пропонує рамку повоєнного відновлення в координатах корпоративних фінансів з чіткою прив'язкою до Цілей сталого розвитку ООН (UN SDG). Дослідження показує, як узгодження ESG-вимог із SDG та застосування інструментів Blended Finance можуть підвищувати привабливість проєктів відновлення, а також підкреслює роль координації та стандартизації вимог до фінансування як ринкового суспільного блага, що знижує транзакційні витрати та пришвидшує «закриття» угоди. Такий підхід логічно продовжує лінію про «трансляцію» діагностики ризиків у параметри переліку умов (ковенанти, забезпечення, поетапність, резерви, хеджування) й у підсумку впливає на вартість капіталу та привабливість для інвесторів і кредиторів.

Підсумовуючи, Дью Ділідженс повоєнного відновлення у парадигмі корпоративних фінансів уособлює зближення регуляторних вимог, очікувань заінтересованих сторін та стратегічних імперативів корпоративного управління. Еволюція у бік більш всеосяжних і підкріплених механізмами правозастосування рамок Дью Ділідженс відображає необхідність відповідального управління бізнесу, що охоплює критерії екологічного, соціального та управлінського виміру (ESG). Компанії, які проактивно адаптуються до цих змін, краще керують ризиками та здатні скористатися новими можливостями в середовищі, що характеризується посиленням регуляторного нагляду та активізмом стейхолдерів.

МЕТА роботи – розробити теоретично узгоджену рамку Дью Ділідженс для проєктів повоєнного відновлення як «інженерії угоди», що поєднує профіль ризику, конфігурацію ключових умов (ковенанти, забезпечення, поетапність, резерви, хеджування) та інституційні модератори (правозастосування, прозорість процедур, координація донорів). Статтю покликано показати, як результати Дью Ділідженс безпосередньо транслюються в перелік умов і через це впливають на вартість капіталу (WACC) та привабливість проєктів для інвесторів і кредиторів, інтегруючи принцип Build Back Better і ESG як елементи фінансової інженерії, а також запропонувати підхід до операціоналізації через KPI для практичної застосовності запропонованої концепції.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Робота має концептуально-аналітичний характер: в рамках запропонованого дослідження ми не вимірюємо ефекти емпірично, а розробляємо узгоджену рамку для повоєнного Дью Ділідженс як «інженерії угоди», що поєднує ризики, конфігурацію умов угоди та інституційні модератори. Це уможливує формування чітких визначень, побудову логіки механізмів і сформулювати перевірімі твердження для подальших емпіричних тестів запропонованої концепції.

РЕЗУЛЬТАТИ

Чітке визначення категорій, задіяних в механізм повоєнного відновлення дозволяє їх подальшу операціоналізацію з погляду підготовки аспектів конкретного проєкту повоєнного відновлення, – тобто переведення міркувань макрорівня (соціальна справедливість на повоєнному етапі розвитку) на мікрорівень (ефективний проєкт в інфраструктурі, логістиці тощо). Під Дью Ділідженс у повоєнному відновленні доцільно розуміти не стільки перевірку «на прохідність», скільки проєкування архітектури угоди під виявлений профіль ризику. Такий Дью Ділідженс виходить за межі класичного аналізу аспектів угоди та охоплює ширший контекст під впливом війни: безпекові та логістичні аспекти з огляду на поточні й можливі «вузли» в ланцюгах постачання; санкційний і AML-контур разом з перевітками доброчесності контрагентів; інституційну прогнозованість дозволів, підключень і правозастосування. У цьому пакеті ESG-ризиків постають не етичною «надбудовою», а повноцінним економічним параметром: наявність реалістичних планів управління екологічними та соціальними впливами з вимірними показниками прямо впливає на строки, затримки та сумарні витрати життєвого циклу активу. Ключовий наслідок: результати такого Дью Ділідженс не повинні залишатися на рівні діагностики, натомість мають безпосередньо переходити в конструкцію угоди, безпосередньо впливаючи на фінансові та нефінансові умови.

Привабливість для інвесторів і кредиторів являє спроможність проєкту залучити приватне фінансування за ціною та на умовах, які відповідають його ризикам і перспективам повернення вкладених коштів. Фактично це не статичний ярлик «якісного» активу, а функція трьох взаємопов'язаних складників. Перший – ризик-профіль активу та середовища: політичні й безпекові фактори, правова та операційна невизначеність, ринкові коливання, ESG-виклики. Другий – конкретна конфігурація угоди, якою цей ризик розподіляється між учасниками, від ковенантів і забезпечення до гарантій і поетапності. Третій – інституційні модератори: прозорість процедур, зрілість правозастосування, координація донорів і наявність ринкових стандартів. На практиці привабливість для інвесторів проявляється там, де спред до бенчмарку помірний, вимоги до забезпечення раціональні, а ковенантні коридори дисциплінують, але не паралізують операційну роботу підприємства. Інакше кажучи, це стан, в якому NPV не «з'їдається» вартістю грошей і транзакційними витратами керування ризиком.

Ключові умови угоди є механізмом, що перетворює абстрактні ризики на керовану архітектуру угоди. Інструменти в рамках цього механізму працюють як важелі, котрі одночасно розподіляють ризик і зменшують премію

за ризик. Фінансові та нефінансові ковенанти задають правила поведінки й прозорості; забезпечення та пріоритети балансують захист кредитора з операційною гнучкістю позичальника; графіки вибірки коштів і поетапність прив'язують фінансування до досягнення віх і тим самим знижують ризик втрат. Резервні рахунки на кшталт DSRA (Debt Service Reserve Account) чи O&M-резервів (Operating & Maintenance) пом'якшують тимчасові шоки, а Step-In права дають кредиторам змогу зберігати вартість активу у кризові моменти. Гарантії та страхування політичних і воєнних ризиків виносять рідкісні, але руйнівні події за межі балансу позичальника, а валютні та ціннові хеджі стабілізують грошові потоки, що напругу відбивається на моделях WACC. Коли цю комбінацію спроектовано адекватно профілю ризику, то це не тільки «підстраховує» угоду, а й знижує вартість капіталу і підвищує ймовірність успішного залучення фінансування.

Узгодженість із принципом Build Back Better та стандартами ESG означає, що сам дизайн активу та управлінських процесів зменшує довгострокові ризики (кліматичні, соціальні, управлінські) і тим самим змінює дисконт-ставки. Йдеться не про декларації, а про конкретні рішення: інженерні підходи, стійкі до кліматичних шоків й оптимізовані за витратами життєвого циклу; прозорі закупівлі з належним розмежуванням повноважень і незалежним аудитом; нефінансову звітність і плани дій з чіткими рамками ESG-KPI, які вбудовуються в ковенантну базу. У повоєнному середовищі така узгодженість є каналом зменшення ймовірності регуляторних затримок, локальних конфліктів і штрафів, а відтак – і премії за ризик. Коли ESG працює як добре налаштована система управління впливами, це стає частиною фінансової інженерії угоди.

Водночас ефективність описаної логіки залежить від меж застосування. Рівень інституційної зрілості визначає, наскільки результативними будуть ковенанти та забезпечення: слабке правозастосування нівелює їхній сенс через високі транзакційні витрати і затяжні спори. Координація донорів і стандартизація вимог до Дью Ділідженс і ключових умов угоди працюють як суспільне благо: скорочують витрати на узгодження, знижують непередбачуваність і пришвидшують рух до «закриття» угоди. Галузева специфіка задає різні профілі ризику й чутливості до інструментів: логістичні вузли, наприклад, значно більше виграють від поетапності та реальних опціонів, ніж стандартизовані будівельні об'єкти. Не менш важливою є стадія відбудови: у фазі активної турбулентності потрібні глибші пакети пом'якшення (гарантії, страхування, поетапність), тоді як у фазі стабілізації дедалі вагомішими стають класичні ринкові індикатори якості. Зрештою доступність і якість даних визначають, що саме реально закласти в ковенанти та моделі ціноутворення: там, де дані неповні, доводиться опиратися на простіші правила, що неминуче підвищує премію за ризик.

Підхід до операціоналізації Дью Ділідженс у проєктах повоєнного відновлення починається з чіткого окреслення об'єкта ризику й побудови інтегрального профілю (Табл. 1). Для кожного проєкту формується Risk-Index (0-100), що агрегує безпекові, логістичні, санкційно-AML, дозвільно-інституційні та операційні чинники, а також очікувані затримки й ймовірність перебоїв. Па-

ралельно задаються фінансові KPI привабливості для інвесторів і кредиторів (LTV (Lifetime Value), D/E (Debt-to-Equity), частка приватних коштів, час до «закриття» угоди), аби з самого початку зв'язати діагностику з ціною грошей.

Далі ризики переводяться у конструкцію угоди. Для кожного компонента Risk-Index визначається відповідна умова у переліку ключових умов (Term Sheet): розмір DSRA у місяцях боргу, графік траншів і етапів CAPEX, тригери Step-In прав кредиторів, структура забезпечення, частка FX-цінових хеджів. Ці параметри не описові, а вимірні: наприклад, високий ризик логістичних вузлів означає більшу частку поетапності та жорсткіший SLA; вищий санкційний ризик – розширені KYC-AML критерії й обов'язкові страхові покриття.

Третій шар – це ESG і Build Back Better як фінансова інженерія. Наявність KPI-орієнтованих E&S-планів, прозорих закупівель і регулярного зовнішнього аудиту вбудовується у ковенантну базу (частота звітності, коригувальні дії, санкції за невиконання). Так, ESG переходить від декларативності до скорочення довгострокової премії за ризик, що відбивається на WACC і NPV. Ефективність усієї конструкції модерується інституційною якістю. Час дозволів і підключень, успішність стягнення та тривалість спорів визначають, наскільки «працюватимуть» ковенанти й забезпечення. Для зниження транзакційних витрат застосовується стандартизація: модельні документи, узгоджені критерії Дью Ділідженс, маркер гармонізації донорів. Це прискорює синхронізацію вимог і зменшує невизначеність на етапі «закриття» угоди. Підхід є контекстно чутливим: галузь і фаза відбудови диктують комбінацію важелів. У фазі турбулентності більша вага у гарантії, страхування та резервів; у стабілізації – поступове «розвантаження» буферів і повернення до класичних ринкових обмежень.

Підсумовуючи, запропонований концептуальний апарат «зшиває» діагностику з фінансовою інженерією в рамках повоєнного відновлення. Дью Ділідженс задає фактичний матеріал для рішень про фінансування; ключові умови угоди втілюють розподіл ризиків у конкретні правові та фінансові умови; привабливість для кредиторів й інвесторів відображає рівновагу між ціною грошей і вимогами до угоди; ESG переводить «сталість» у фінансову мову. Чітко окреслені межі застосування показують, де ця логіка працює найкраще і як її коригувати під галузь і фазу відбудови, аби зберегти економіку проєкту та не розгубити дисциплінуючу властивість корпоративних фінансів.

ВИСНОВКИ

У статті запропоновано цілісну рамку Дью Ділідженс як «інженерії угоди» для повоєнних проєктів. Сенс запропонованої концепції у тому, що діагностика ризиків не зупиняється на висновках, а безпосередньо переходить у конструкцію угоди: профіль ризику задає логіку ключових умов, а інституційне середовище визначає, наскільки ця логіка працюватиме на практиці. Такий підхід відсуває формальну перевірку документів на другий план і фокусується на проєктуванні архітектури угоди під виявлені невизначеності.

Показано, що привабливість для інвесторів і кредиторів не є сталим яриком «якісного активу», а формується взаємодією ризиків, механіки переліку умов та

Таблиця 1 – Підхід до операціоналізації ризиків і умов фінансування у проєктах повоєнного відновлення в рамках Дью Ділідженс [власна авторська розробка дослідницького колективу]

Блок	Суть у повоєнному відновленні	Операціоналізація через KPI	Важелі в ключових умовах угоди	Фінансовий ефект (WACC, NPV, спред)
Дью Ділідженс як проєктування угоди під ризик	Проєкт архітектуру під профіль потреб відновлення, логістики, санкцій, AML, дозволів	Інтегральний бал ризику (0-100); очікувані затримки (дні); імовірність перебоїв (%)	Розширені KYC та AML критерії; SLA на логістику; альтернативні маршрути та постачальники; обов'язкове страхове покриття	Менша премія за ризик; швидше «закриття» угоди; стабільніші грошові потоки проєкту
Привабливість для інвесторів і кредиторів	Не «ярлик», а функція ризику, конфігурації угоди та інституцій	Ключові фінансові показники: LTV, D/E; час до «закриття» угоди; частка приватних коштів (%)	Збалансовані ковенанти; резервні рахунки DSRA, O&M; гарантії та страхування; FX-хеджі	Нижчий WACC; вищий левередж; кращий NPV
Ключові умови угоди як конвертація ризику	Важелі, що розподіляють ризик і зменшують премію за ризик	Пороги та розмір DSRA (міс. боргу); календар траншів і етапів CAPEX; тригери Step-In прав кредиторів; частка захеджованих потоків (%)	Фінансові та не-фінансові ковенанти; графік вибірки коштів; резервні рахунки; пріоритети та забезпечення; Step-In права кредиторів; хеджування	Менша волатильність потоків; керованість ризиком; швидше узгодження
Узгодженість з Build Back Better і ESG	Дизайн активу і процесів знижує кліматичні, соціальні й управлінські ризики	E&S-план із KPI; частота здійснення незалежного аудиту; прозорі закупівлі; очікуване скорочення затримок (дні)	ESG-ковенанти; зовнішній моніторинг; вимоги до закупівель	Менший регуляторний та соціальний ризик; доступ до Blended Finance; нижчий WACC
Інституційні модератори	Визначають, наскільки реально «працюють» ковенанти та забезпечення	Час дозволів і підключень (дні); успішність стягнення (%); тривалість спорів (міс.); наявність шаблонів документів	Модельні документи; гармонізовані стандарти; угоди в рамках пулу кредиторів	Нижчі транзакційні витрати; передбачуваність виконання
Координація донорів і стандартизація	Спільні вимоги скорочують непередбачуваність і «вартість узгодження»	Маркер гармонізації (0-1); кількість узгоджених донорів; дні до синхронізації	Єдині стандарти Дью Ділідженс; шаблони ключових умов угоди; узгоджені вимоги до ESG і забезпечень	Швидке «закриття» угоди; нижча премія за ризик
Контекст (галузь, фаза відбудови)	Чутливість інструментів різняться за галузями та фазами	CAPEX-інтенсивність; частота інцидентів; індекс турбулентності	Реальні опціони; варіативність пакета пом'якшення	Оптимізований Cost-of-Risk у часі; краща відповідність угоди до специфіки галузі
Якість і доступність даних	Визначає, що реально покласти в ковенанти і ціноутворення	Частота оновлень; частка експертних оцінок; розбіжність джерел	Спрощені правила; більші буфери та резерви; ширші коридори ковенантів	За низької якості даних – вища премія за ризик

якості правозастосування. Там, де збалансовані ковенанти, раціональні вимоги до забезпечення, продумана поетапність, резерви, гарантії та хеджі взаємно підсилюють одне одного, премія за ризик знижується, WACC знижується, а ймовірність «закриття» угоди зростає. Практичний наслідок простий: кожен встановлений ризик має мати свій інструментальний відповідник у переліку умов.

Інтеграція принципу Build Back Better і ESG постає не зовнішньою етичною нашарованістю, а частиною фінансової інженерії угоди. Конкретні рішення (аналіз вартості життєвого циклу, прозорі закупівлі з чітким розмежуванням повноважень, незалежний аудит, KPI-орієнтоване страхування ризиків проєкту та робочі механізми розгляду скарг) скорочують довгострокові кліматичні, соціальні й управлінські ризики, а отже, впливають на вартість фінансування й підсумкові оцінки ефективності. З погляду практичної застосовності запропоновано операціоналізацію через узгоджений набір

індикаторів, що дає спільну мову всім учасникам і скорочує транзакційні витрати узгодження. Запропонований підхід до операціоналізації виконує роль «картки відповідності» між типами ризиків і конкретними важелями конструкції угоди, забезпечуючи прозорий перехід від діагностики до фінансових параметрів. Рамка має межі: слабе правозастосування, фрагментація стандартів і дефіцит даних здатні нівелювати ефект навіть ретельно сконструйованих умов. Звідси впливає політико-інституційний висновок: координація донорів і стандартизація вимог Дью Ділідженс мають розглядатися як суспільне благо, що безпосередньо впливає на вартість капіталу. Отже, Дью Ділідженс у повоєнному середовищі має завершуватися не звітом, а робочою конструкцією угоди. Подальший крок в рамках цього дослідження – це емпірична перевірка сформульованих тверджень на масиві угод та пілотування секторальних шаблонів переліку умов для різних фаз відбудови.

References

1. Fasterling B. Human rights due diligence as risk management: social risk versus human rights risk. *Business and Human Rights Journal*. 2016. №2(2). pp. 225–247. URL: <https://doi.org/10.1017/bhj.2016.26>

2. Jurić D., Zubović A., Čulinović-Herc E. Large companies saving people and the planet – reflections on the personal scope of the application of the Corporate Sustainability Due Diligence Directive. *InterEULawEast – Journal for the International and European Law Economics and Market Integrations*. 2023. №9(2). URL: <https://doi.org/10.22598/iele.2022.9.2.1>
3. Buser A. Protecting the climate through EU supply chain legislation? Two critiques and a compromise. *European Law Open*. 2024. №3(3). pp. 617–632. URL: <https://doi.org/10.1017/elo.2024.35>
4. Lafarre A. The proposed Corporate Sustainability Due Diligence Directive: corporate liability design for social harms. *European Business Law Review*. 2023. №34(2). pp. 213–240. URL: <https://doi.org/10.54648/eulr2023017>
5. Kern P., Schnyder G. Corporate networks in post-war Britain: do finance-industry relationships matter for corporate borrowing? *Business History*. 2019. № 63(6). pp. 966–987. URL: <https://doi.org/10.1080/00076791.2019.1621294>
6. Melnic F., Juravle D. Governance and access to finance. *Review of Economic and Business Studies*. 2020. №13(1). pp. 151–168. URL: <https://doi.org/10.1515/rebs-2020-0108>
7. Mande V., Park Y., Son M. Equity or debt financing: does good corporate governance matter? *Corporate Governance an International Review*. 2011. №20(2). pp. 195–211. URL: <https://doi.org/10.1111/j.1467-8683.2011.00897.x>
8. Bright C., Buhmann K. Risk-based due diligence, climate change, human rights and the just transition. *Sustainability*. 2021. №13(18). URL: <https://doi.org/10.3390/su131810454>
9. Aleksin G. Post-war Reconstruction in Ukraine within Corporate Finance framework: UN SDG aspect. *Sustainable development and circular economy: trends, innovations, prospects* / R. Diakon, A. Kucher, M. Heldak Riga, 2024. pp. 344–371. URL: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-390-3-16>

Hlib ALEKSIN

PhD in Economics, Associate Professor of department, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2586-5986>
e-mail: aleksin.glib@kneu.edu.ua

Yevhen NAHORNYI

Senior Lecturer, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5008-1839>
e-mail: ifk@kneu.edu.ua

Dmytro STASHCHUK

PhD in Economics, Associate Professor of department, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-4513-5361>
e-mail: dstashchuk@kneu.edu.ua

POST-WAR RECOVERY DUE DILIGENCE: CORPORATE FINANCE PERSPECTIVE

This paper develops a practical Due Diligence framework for post-war recovery projects that links three pillars: risk profile of the asset and context (security, supply-chain, legal, operational, sanctions, anti-money laundering), deal architecture that allocates and prices those risks and institutional moderators (rule-of-law quality, procedural transparency, donor coordination). We show how diagnostic findings must translate directly into the term sheet: covenants, security packages, staged disbursements and milestones, reserve accounts, step-in rights, guarantees and insurance, foreign exchange hedges – thereby lowering uncertainty premia, reducing weighted average cost of capital and improving net present value. Aligning with Build Back Better and embedding environmental, social and governance criteria through measurable action plans (KPI-based management, transparent procurement, independent audit) functions as financial engineering that mitigates long-horizon regulatory, social, and climate risks. The paper proposes a set of KPIs for operationalization and treats donor standardization as a market-supporting public good that cuts transaction costs and accelerates deal closing. We discuss boundary conditions (weak enforcement and poor data quality) and provide standpoint for investors, lenders and public authorities on calibrating risk-mitigation packages across sectors and recovery phases. Our contribution is to recast Due Diligence as “deal engineering” under systemic risk, integrating corporate finance with ESG and institutional capacity. Limitations include data gaps and uneven enforcement. Nonetheless, the framework is implementable using conservative buffers and standardized checklists. Future research should quantify the marginal cost-of-capital impact of specific mitigation levers and donor coordination, and pilot sector-specific term-sheet templates in Ukraine and comparator economies.

Keywords: Post-War Recovery Projects, Due Diligence, Corporate Finance, Cost of Capital, Risk Management; Institutional Capacity, Donor Coordination; Build Back Better Principle